

Universitätsbibliothek Paderborn

Asiaticae Historiae Societatis Iesv Pars ...

Libris Qvatvor Conseqventibvs Pertexens, Quae post beatum S. Xauerij
Obitum Soc. Patres ad Dei gloriam in iisdem Prouinciis gessere

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1667

29. Morbus, & mors Berzei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11445

placidè sustineret, accidit ut ex eis unus conspicatus ludentes audierit alterum, fallente alea, projectā deicerare, & dicta in cœlum maledica iacere: Hic puer hominem fidenter aggredi, metu Dei tamen indignè offensi perstringere, inculcare delicti grauitatem: is vero seu vellet amouere à se molestiam, siue puerum experiri, pugillum ipsi aureæ monetæ porrigit, iubens cum eo bene ambulare, nec in posterum sibi vñquam obstrepare, cui puer vultu retorto abnuens, indignatusque se illa tentari esca, respondit quicquid is, quicquid auri mundus possideret, tanti sibi vñquam non fore, vt ab corrigenda linguae illius impietate desinaret quoad atrocibus in Deum iniuriis eam abstineret. Comitabantur iidem cum Patribus, capite damnatos, cum ad supplicium ducerentur; nosocomio ministrabant ædibus nostris contiguo; festis diuinis officijs canebant Psalmos, ad hoc nostrum vnius peritia exculti, licet vero illorum numerus ad nonaginta esset, sed erat eorum pars minima qui adiungi ad eos flagitabant, ac ni forent loci angustiæ, aut alia de causa exclusi, nullus Goæ vñquam vlla etiam dixit, & nobilium in domo resedit puer, cunctis tamen gratum contubernium à Berzeo, enixè, flendoque poscentibus, & obstinatis non moturos se Collegio pede, nisi se adscriptos reliquis viderent, quod cum euincere non valerent; eorum saltem indebet cultum; talarem scilicet candidam, cruce ad peccatum insignem purpurea, gaudebantque se aliis comites addere, cum procedebatur ad solita munera publicæ pietatis. Fuerat Berzeo animus orbos parentibus in serminalium cogere duorum, & septuaginta, pro numero discipulorum Christi, apprimèque diuina edoctos, adhibere ad campum Indiæ suis sudoribus irrigandum. Sodalitas quoque ab eo fundata est ad honorandam memoriam virginum vndecim millium (harum enim vnius venerandum caput Goam S. Ignatius misera) hoc Berzeus altari splendide ornato impositum, multis per biduum concionibus laudauit; seruandas sodalibus explicuit regulas; inuitauit ad dandum inter eos nomen, si qui sibi hanc mentem sentirent diuinitùs inicii. Sed tanta illico ad hoc multitudine concursum, ut nullus sat caperet conuenientes locus; primùm enim quingenti, & ante omnes prorex; statim vero post bis mille. Nihil fuit Goæ hoc instituto salubrius, quicquid enim potest Christiana præstare caritas leuandis animis, & corporibus opportunum, id suis habebant præscriptum regulis, ex quo tam euidens consequebatur utilitas, ut sodalitati mulierum quæ suppar huic esset statuenda, matrona nobilis, & valde locuples quicquid habebat in bonis detulerit.

Hic erat Goæ Berzei labor, felix plane & ferax, hic dignus Apostolo ardor; sed exempli vis maior, totam Indiam peruadebat, ubi nostri omnes de illius viuebant moribus; de illius inuentione, industria, imitatione rem Christi gerebant, cum utilitate non dispari attributarum sibi regionum. Præter quæ viginti qua Sacerdotes, qua nondum studiis

K perfui

29.
Morbus, &
mors Ber-
zei,

perfunctos in diuersa legauit futuros præsidio ethniciis conuertendis, & Lusitanorum alenda pietati. Hos inter, Zeilanum in iusulam duo profecti sunt, ad Regem Maurum Christo adiungendum: tres cum classe quam prorex Noronius duebat contra obsidentes Ormuzium turcas. Nec plures licuit, ne destitutum necessariis iaceret Collegium, si triremium Præfectis quos flagitauerant concessisset; vsque adeo tamen imminutum est operariis, ut omnium vices supplere aggressus succubuerit oneri; & munus dicendi ad populum, quod multi antea sustinebant, dum solus ipse perferre contendit, accisas iam annis, & laboribus vires, vitamque adeo in eo reliquerit. Ex quo enim classis Goa soluit, hoc est Nouembri 1552. diurno ex morbo, valdeque ancipiiti, eneruis fractusque euaserat, & hinc tandem operosissima agitatio ne oppressus est, eò proclivius quod inuitam naturam, virtute conni sus erigere, & malum tentans spernendo eludere, ad extrema id auxit. De supra illius ægrotatione, & consecuta illam morte, nefas putem iis quicquam aptare vel demere, quæ à duobus qui aderant grauissimis testibus habemus: ac de morbo quidem P. Ludouicus Froës ad nostros in Lusitaniam, [multa inquit, de classe scribenda suppetenter quam Prorex Ormuzium dicit. Multorum precibus, & nobilium & ducum P. Gaspar urgebatur, ut sibi nostros concederet qui præcederent pugnatores; cumque iis orphanos, qui deierantes corrigerent, & consolarentur infirmos ac saucios. Negari Proregis filio Ferdinando, & Antonio tam egregiè meritis de Societate, P. Antonius Vazius minimè potuit, quamvis illo, si alias vñquam P. Gaspar ad conciones plurimum egeret. Confitentium numero per tempus iubilæi, quod classe soluente indicatum est, ægre quindecim Sacerdotes satisfacere potuissent, amicorum nostrorum plus mille in exercitu consensuri, perinde nostros tum Patres tum Fratres salutarunt ut si forent de Societate, & habebant re ipsa æquè caros, nec futurum sibi ominabantur faustum sit, nisi post faustam P. Gasparis adprecationem. Prorex ipse extra vibem progressus, priùs vela facere noluit, quām idem & sibi; & regio vexillo secunda omnia à Deo precaretur. At si P. Magistri Gasparis dum valeret ardor, & tolerantia laborum summam tulit a nobis approbationem; ægrotantis profecto excellens virtus, verecūndia nos suffundit. Ob assiduas occupationes & grauissima incommoda, defectus viribus, & stomacho enerlus, cibum absque horrore videre non poterat, multo minus capere, aut tenere, quare debilitatus ultra modum, propeque confectus est; accidente præsertim laxatorum viscerum dolore peracerbo: hæc me planè tam sœna valerudo, morti proximum statuisset; is ne quidem in lecto iacere, nec eundo, agendo, querendo etiam temperare, nam pro se fieri sumptum querebatur, quod ouis scilicet quæ illi dabantur ramentum sacchari inderetur, sic nihilominus affectus, ternas dominicis & festis habebat conciones; vnam in templo Episcopi, statimque alteram in nostro, horis serotinis tertiam die Martis

tis domi; Mercurij ad sodales misericordia; veneris ad sodales à Pœnitentia: diei reliquum, domesticis curis tribuebat, confessionibus, & vario alienæ salutis auxilio.] huc usque Froez epistola. Tametsi vero ab ægritudine hac priori maliusculē tandem habuerit, sedatis saltem quibus torquebatur doloribus, sed afflicta diu fractaque natura dum nouis semper se vexat laboribus, reciduam post aliquot menses valetudinem eluctari, nullis remediis potuit. Octobri ait P. Arias Brandanus, dominico die, & mensis octauo proposuerat illud Euangelij è suggestu affilatum est regnum cœlorum homini regi, qui voluit rationem ponere cum servis suis. incipiebatque explicare, cum repente se linqui animosentiens, defectionem subitam virium apud auditorium excusauit professus non posse pergere; moxque intra suggestum concidit; quæ res obstupefactos casu inopino, pro incredibili erga ipsum affectu, grauiter commovit vniuersos, recepto tamen utrumque spiritu, dominum se suis pedibus retulit, valdeque alacer, & crebro in cœlum animo diei exegit reliqua: verum postridie, ardentissima ex febri decubuit, quæ voracitate pertinaci, die illum duodecimo confecit. Antea diserte à medicis de periculo articulo monitus, omnem diligentiam collegit ad profectionem illam adornandam. Fratrem nostrum Alexium Diaz iussit Bazainum leucas ultra septuaginta excurrere, ad accersendum Melchiorem Nunnium, sibi certo iam iter ad æternitatem ineunti, successorum in nostorum gubernatione. Verat ineror distinctius scribere quæ in illo digna notatu vidimus usque dum ultimum spiraret halitum; ex iis solū adseri, patientiæ, & humilitatis, quanto esset nobis opus viatico: illum enim medici aliis aliis discruciantur remediis, & ferè inanibus; sed haec summus malorum nostrorum medicus anteuerterat patientiæ veræ remedio, qua sic admittebat, perferebatque omnia, tacitus & silens, ut se foret columba, & agnus sine voce. Hoc unum à nobis petiit, aditus importunos secularium amicorum ab se tunc temporis defendi. Quare præter paucos, singularibus ab eo profectibus diuina edocatos, excludabantur aliorum salutationes; sed nec illi nisi ex limine, nutuque & oculis eum salutabant, ac ne id quidem sine multis lachrimis, & singultu. Visendi ad illum gratia venere Patres S. Dominici atque ipse Prorex, qui ad seruandam illi vitam anxie remedia omnia exquirebat. Nocte lucalia præcedenti viuis cessit; manè concurritur ad eum spectandum, priusquam humaretur; conferta multitudine virorum & mulierum impletur cum odoris templum; fitque tantus omnium ploratus, ut si cum eo salutem animi perdidissent; funus nostri duxere Sacerdotes & fratres, cum, pueris seminarij alumnis; inde Patres S. Dominici & S. Francisci; ad eius conspectum, ingens populi cum fletu clamor Patrem suum appellantium; sed ingressu in templum iij turbæ fluctus ad videndum, & ea comploratio, vt viderentur illum ex efferentium manibus rapturi; subiecto igitur supra populi capita feretro, ægre tandem, & multo sudore, collocatum est in facello, & clathris conclu-

K 2 sum.

sum. Hic videns stipatum poplum ex S. Dominici ordine non nemo, in procinctu fuit ut encomio funebri, eum de pulpito celebraret, sed diffisus posse fletum suum in vocem cogere, & lugentis populi strepitum vincere, consilio destitit: ritè igitur Deo commendatum, sepulcro mandauimus, & magna perfusi consolatione, nouis in Dei obsequium animis incendi nos sensimus. Biduo post B. Vrsulae sacrum diem, cultu solenni peregrimus, id P. Gaspar, in extremis agens sodalitatis primariis, pompa solita mandarat fieri, factumque ita magnificè ut mirarentur ciues attoniti, pro tristi merore quo nos diu premendos putauerant, tantum religiosæ lœtitiae edere.]

30.
De sanctitate Berzei
Opino.

Quod refert Arias de reuerentia, Goæ post mortem Berzeo exhibita, non fuit, ut mos est paucorum dierum impetus. Multis illic post annis pergebat viri sancti veneratio eadem, & desiderium, idemque amissi veluti recens dolor. Ut autem illis in Indiae tractibus, nullus post Xanerium, eò famæ Societatis existimationem sustulit quò Berzeus, ita nemo exstimulauit acrius ad agendum patienter, & fortiter in procuratione salutis alienæ: nisi enim nostrorum in singulis Berzeum suum infatigabilem nanciscerentur ciues, reprobrari sibi tacitè, virtutem longè illi absimilem quisque cogitabat, & inflammabatur studio imitandi, ut si minus æquare illum posset, loco saltem post illum infimo nequaquam confisteret. Imitatores tamen licet habuerit non paucos, sed cui tantum honoris, & auctoritatis deferret Ormuzium, & Goa prorsus nullum. Crucis instar ducebat prodire extra domum, ob reuerentiam, sibi vndeque velut sancto impendi solitam. Adgeniculati; libate manus, & vestem osculis; currere ad fenestras videndi gratia, eiusque transeuntis adprecationem inde postulare. Quibus ne rustice, arroganterè responderet, compellebatur aperto semper incedere capite, statueratque ab se honores huiusmodi apud populum deprecari, sed commoditatis priuatae curam immodicam veritus, id omisit. Erat enim molestum, & plenum periculi sub Ormuzensi sole immensum ardenti, detecto semper procedere capite; scribitque ipsem fedem à se optatam ubi nemo esset Lusitanus, ne illa perpetuo, sibi sanctimoniac nomine ingeri consueta veneratione discruciatetur. Gubernator indiae Georgius Cabralis ad duas eius epistolas, [Accepi, ait, P. Vestræ, legique literas, haud minori reuerentia quam si mihi à S. Paulo aduenissent,] quo illum eodem titulo postea ornauit P. Gonzalus Rodriguez. Goam scribens ad illum vela in Iaponiam explicantem felicem Barnabam illum dixit, qui esset comes huic Paulo futurus, huic vasi electo, Christi nomen, ac fidem in orbem ultimam portanti. Et cuius memini Gubernator iisdem literis eum rogat, ut suam potestatem iusfaque interponat, vbi cumque opus censuerit, quicquid ipse probasset ratum sibi hoc fore factuque optimum. Nihil Ormuzij à Præfecto, nihil eo in consulo decernebatur à Magistribus. Fuitque cum illi ararij Regij clauim alteram credere tentarent, sed repudiauit lubricam, & male